

Principperne i nærværende Lovforslag op-
højes til Lov.

J. H. Jensen: Det ærede Medlem for Frederikshavn (H. Madsen) slog paa de Strengte, at han var Frihedsmand. Jeg smigrer mig med, at det er jeg ogsaa. Jeg tør næsten tro, at jeg er en lige saa god Frihedsmand som det ærede Medlem. Men trods dette vil sikkert enhver af dette Tings Medlemmer være klar over, at paa det Lovgivningsomraade, vi nu beskæftige os med, ere vi to ikke enige. Skulde det være Tilfældet, skulde jeg have indtaget en anden Stilling, siden Beværterloven sidst var fremme i Tinget. I al den Tid vi have haft denne Sag fremme; og det er, saa vidt jeg husker, siden 1893, idet Beværterloven den Gang var indbefattet i det da forelagte Næringslovsforslag, har det været min Opgave at arbejde hen til, at der blev bedre og taaleligere Forhold i Beværternæringen end for Øjeblikket, thi jeg mener, det er en Institution, som der er Grund for Lovgivningens Faktorer til at have Haand i Hanke med.

Det ærede Medlem for Frederikshavn udtalte, at enhver burde paa lovlig Vis have Lov til at ernære sig, som han vilde. Dertil siger jeg: Ja, det bør de kunne, Beværterne ogsaa. Men denne Ret faa de lige saavel efter dette Lovforslag, som de have den for Øjeblikket. Loven foreskriver, hvordan de maa drive deres Beværtning osv., og saa længe de holde sig indenfor Lovens Rammer, er der ingen, der i nogen Retning vil søge at genere dem. Det ærede Medlem spurgte, hvorfor Beværterne skulde være anden Klasses Mennesker, have sort Stempel, men det er der jo ikke en Tøddel om i Loven. I Loven slaas det fast, at disse Medborgere beholde deres borgerlige Rettigheder lige saavel som alle andre Mennesker, medmindre det Tilfælde skulde indtræffe, at de komme i Konflikt med Loven og paadrage sig vanærende Straffe. Saa gaa ganske vist deres borgerlige Rettigheder tabt, men det gøre de ogsaa for andre Mennesker i samme Tilfælde, saa den Tale om, at det er anden Klasses Mennesker med mørkt Stempel osv., har ingen Steder hjemme. Det er Samfundsborgere med alle deres borgerlige Rettigheder lige saavel som alle andre Borgere.

Nej, hvad man vil, er at hindre, at der bliver saa mange af denne Slags næringsdrivende, som nogle maaske kunde ønske, men de, som faa Lov til at drive

denne Næring, komme til at staa paa det samme Trin som alle øvrige Samfundsborgere. Og naar man vil gøre gældende, at det, at ikke alle, som ønske at drive denne Næring, faa Lov dertil, er at sætte et sort Stempel paa Næringsvejen, maa jeg sige, at saa have Apotekerne altid haft sort Stempel paa sig og have det den Dag i Dag. Desuagtet have vi haft en Apoteker her i Tinget, og naar vedkommende ikke er her længere, er det ikke, fordi han har faaet sort Stempel, men fordi politiske Forhold have fjernet ham. Nej, Apotekere og Værtshusholdere og alle og enhver, der holde sig indenfor Lovgivningens Rammer og ikke overtræde de Paragraffer, som Loven sætter for Forretning og Erhverv, have deres borgerlige Rettigheder og staa lige i social og politisk Henseende. Det ønsker jeg at slaa fast.

Saa mente det ærede Medlem, at det i hvert Fald var en Uretfærdighed at gøre Forskel paa By og Land. De burde være ligestillede. Deri er jeg næsten enig med det ærede Medlem. Jeg vil gerne være med til at stille baade By og Land lige og ogsaa lægge det i Bybeboernes Haand, hvordan de ville have Sagen ordnet, om de ville afskaffe en hel Del Beværtninger eller beholde nogle af dem. Vi sætte bestemte Rammer, og indenfor disse kan jeg godt være med til at lade Folk faa Lov til selv at tage deres Bestemmelse. Det ærede Medlem gyste for, at vi skulde komme ind under saadanne Forhold, at Mænd og Kvinder paa over 25 Aar skulde have Lov til at bestemme en Værtshusholders Skæbne, om der maatte være Gæstgiveri med Udskænkning af berusende Drikke her eller der, og at en Mands Erhvervsomraade skulde være undergivet almindelig Folkeafstemning. Jeg synes, det ærede Medlem her viser, at han ikke har nogen rigtig Tillid til den almindelige Valgret. Har han det, maa han tro, at Kommunens Beboere — jeg vil gøre opmærksom paa, at det efter Lovens Bestemmelser er et meget stort Flertal, der skal være enigt om at træffe Afgørelsen — maa have en tilstrækkelig sund og klar Opfattelse af, hvad der baader Kommunen bedst, og det enkelte Individts Interesse bør vige for, hvad det store Hele kræver. Jeg troede, at det ærede Medlem for Frederikshavn var en saa god Demokrat, at han dog vilde gaa med dertil. At et Menneske kan komme til at lide Tab i sin Næring ved en saadan Afstemning, er givet, men jeg vil dog bemærke, at naar han